

הדלקת נרות: 16:30

צאת השבת: 17:41

מוצ"ש לר"ת: 18:15

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

צמצום אופציות

יש אנשים שמצמצמים לעצמם את אפשרויות הבחירה, ואת קבוצת האנשים שמתוכם הם רוצים לבחור, עוד לפני שהם מקבלים הצעות כלשהן. משפטים ידועים כגון: 'אני לא רוצה עדה X', או 'אני לא רוצה מנטאליות חוצניקית או ישראלית וכד', או אני רוצה רק בחור רזה, או אני רוצה רק בחורה בעלת גוון עור מסוים וכו', כל ההגבלות האלו גורמים לפסילת מגזרים שלמים בחברה.

סוג כזה של סינון הוא שלילה מוקדמת של הרבה אנשים שכן יכולים להתאים לנו, אלא שמראש דחינו אותם על הסף. נתקלתי בהרבה מקרים, שהבחור או הבחורה הצהירו במשך שנים רבות, שהם לא רוצים עדה כזאת ומנטאליות מסוימת, ולבסוף התחתנו עם אדם מאותה העדה ועם אותה המנטאליות שהם לא רצו, והם שמחים מאד ומאושרים.

ההצהרה הזאת גרמה להם 'להיתקע' במשך שנים רבות, והרבה הצעות טובות נפלו ונפסלו. ורק כאשר הם הגיעו לגיל שהכריח אותם 'להתפשר', הם גילו שמחשבתם היתה מוטעית. גם סטיגמות ודעות קדומות כגון: לעדה X יש תכונה כזאת ולעדה Y יש תכונה אחרת, אינן נכונות. בכל עדה יש גם כאלה וגם כאלה, ובכל חברה יש אנשים פחות נוחים, ואי אפשר לבטל במחיר-יד סקטורים שלמים.

לצאת סתם - כאשר יוצאים לפגישות באופן לא ממוקד, וגם לא עושים שעורי בית לפני הפגישה (כפי שנלמד בהמשך), אז הפגישות הופכות להיות סתמיות ולא תכליתיות ועוברים מהצעה להצעה ללא צורך. מצב זה גורם לבחורה/הרגשת ייאוש ותסכול מְפִינָן שהם קיימו המון פגישות, עם מספר גדול של מועמדים וזה לא צלח. במשך הזמן נוצרת אצלם תחושה שהם לא מוצלחים או שיש להם בעיה כלשהיא.

זאת ועוד, לאחר רקורד כזה של הצעות שנפלו ונכשלו, נוצר ייאוש וחוסר חשק לגשת אפילו לפגישה הראשונה עם המועמד/ת החדש/ה, מְפִינָן שבכל פעם צריך לספר את קורות החיים מההתחלה.

אמר לי פעם בחור שנפגש עם למעלה מ- 85 בנות, שהדבר שהכי שובר אותו זו הפגישה הראשונה. תמיד אותן שאלות: בן כמה אתה? במה אתה עובד? איך אתה חי? איך אתה מת?... וכמובן אותן תשובות. והוא הוסיף ואמר שלפעמים הוא מגיע לפגישה עם קלטת ששמה 'קורות חיים' ואומר לה: תשמעי את הקלטת... נפגש בפעם הבאה... (מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

מכת בכורות

מכת בכורות היא המכה העשירית שספגה מצרים. במכה זו נשבר פרעה לגמרי עד שאמר "קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל..." מדוע דווקא במכה זו נכנע פרעה? התשובה לכך נעוצה באופי המכה. ראשית המכה הזו ביררה למצרים מי באמת בכור.

ושנית היא הוכיחה שליטה באדם עצמו. עד כה המכות הוכיחו שליטה בכוחות הטבע לסוגיהם, שליטה בחיות למינם, שליטה בגורמי השמים, אבל כאן הוכח שהקב"ה שולט גם על האדם. דבר זה הבהיל את פרעה מאד כיון שהוא בעצמו היה בכור. זאת ועוד מכה זו הייתה מורכבת ממספר גורמים כפי שנלמד בהמשך.

אומר הכתוב "ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה והכיתי כל בכור בארץ מצרים... אני ה'" ולמדנו בהגדה של פסח שהקב"ה בכבודו ובעצמו היכה במצרים - "אני ולא מלאך אני ולא שרף אני ולא שליח אני ה' אני הוא ולא אחר".

מצד שני כתוב בהמשך "ולא ייתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף" משמע שהיה כאן משחית שהוא זה שהרג במצרים. איך ניתן ליישב את שני הפסוקים? כתב החתם סופר שהמשחית שכתוב בפסוק אינו מלאך אלא חרבו של הקב"ה. וההסבר כך הוא - בוודאי שהמצריים שהיו רשעים ואכזרים לא יזכו למות על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו מכיוון שמיתת נשיקה זה שייך רק אצל הצדיקים הגדולים. אם כן איך נאמר "ועברתי... והכיתי..." ?

אלא שהקב"ה ירד למצרים ולקחת את חרבו שהוא המשחית והכה את בכורי מצרים בעצמו על ידי החרב והיו המצרים מפרפרים עד הבוקר ובבוקר בא מלאך המוות ולקח את נשמתם. זאת אומרת המכה ניתנה ע"י הקב"ה אבל לקיחת הנשמה נעשתה ע"י המלאך.

ובאמת שואלים מדוע לא שלח הקב"ה במקומו מלאך שיכה במצרים למה הוא יתברך צריך לעשות זאת? הסביר הרב דסלר שמצרים הייתה ארץ כל כך טמאה שאפילו מלאך שהיה עובר בה היה נפגם.

כמו שמצינו בבריאת העולם על שני מלאכים שקטרגו על בני אדם שהיו חוטאים בעריות עד שהקב"ה הורידם לכאן והם בעצמם נכשלו בבנות האדם ומזה נולדו הענקים שגופם נמתח מהארץ לרקיע שמרמז שהם לקוחים גם מכאן וגם מהשמיים.

פרעה היה היחיד שניצל וגם בים הוא היה היחיד שניצל מטביעה והוא זה שאמר "מי כמכה באלים ה'" ובסוף פרעה ברח משם והפך להיות מלך נינווה עד שבא יונה הנביא והחזיר אותו ואת עמו בתשובה. מי שאמר "מי ה' אשר אשמע בקולו... את ה' לא ידעתי..." הוא זה שיודה, יחזור בתשובה ויהלל את הקב"ה.

שבת שלום ומבורך - אבנר קוזאס

שתי חברות, בשבעה: "ראיתי שבהלוויה של בעלך לא יכולת להיפרד ממנו בלי לפתוח את הארון כדי להסתכל עליו בפעם האחרונה". "אני אגיד לך מה", אומרת האלמנה, "כששמעתי את כל ההספדים, הייתי חייבת לוודא שאני בהלוויה הנכונה".

אדם אחד סובל מנדודי שינה זמן רב. הוא הולך לרופא, שבדק אותו וקובע: "אתה סובל ממתח רב ועצבני. כדי לישון היטב, אתה צריך להשאיר מחוץ לחדר השינה את כל המתח והעצבים שלך, וללכת לישון רגוע". "זה בדיוק מה שאמרתי לאשתי!", זועק האדם, "אבל היא לא מוכנה לישון בסלון..."

בדיחה

רישיון לחינוך ילדים

בדור של מודרניזציה, הייטק, השקפות עולם שונות ומשונות ורוחות ארות הנושבות מכל עבר, אנו ההורים חייבים ללמוד את נושא חינוך הילדים בצורה מקיפה ומעמיקה גם יחד. הרחוב של היום אינו הרחוב של פעם, קצב העבירות היום אינו הקצב של פעם וכיבוד הורים של היום אינו כמו של פעם. לכן, עלינו לשנס מותניים ולהיכנס לעובי הקורה וללמוד את הנושא הנושא הנושא של חינוך ילדים.

נקדים ונאמר: כדי לקבל רישיון נהיגה צריכים לעבור שני מבחנים, מבחן תיאוריה ומבחן מעשי. כדי לקבל רישיון להנדסת בנין, צריכים ללמוד 4 שנים. כדי להיות עורך דין, לומדים כמה שנים, וכדי לקבל רישיון של רופא ולכתוב מרשם, הרופא צריך ללמוד 7 שנים. נחשוב לרגע, כדי להיות רופא - צריך רישיון, כדי להיות עורך דין - צריך רישיון, מהנדס בנין - צריך רישיון וגם כדי לנהוג ברכב - צריך רישיון.

ואני שואל: לחנך ילדים, ממי קיבלנו רישיון?! השאלה הזאת צריכה לגרום לנו לנדודי שינה.

מורה בבית ספר לומד 4 שנים בסמינר למורים לפני שהוא מגיע לכיתה. הוא לומד דידיקטיקה, מתודיקה, דמיון מודרך, פסיכולוגיה ועוד. ולאחר מכן הוא נבחן על זה ומקבל הסמכה להוראה.

הורים יקרים, שימו לב, כל מה שהוא למד זה על מנת שיוכל לעמוד 45 דקות מול הילדים, ובסך הכל הוא נמצא איתם מספר שעות מועט ביום. רוב שעות היום הילד חשוף להורים, וההורים שלו מעולם לא למדו חינוך. ברור שעלול להיגרם נזק חינוכי גדול כתוצאה מחוסר ידע ובורות בנושא החינוך. ויותר מזה, אפשר לומר שהורה שלא למד חינוך, אינו ספק טועה אלא בטוח טועה.

אם טעינו בבניית ארון, זה לא כל כך נורא. אם שגינו בבניית בנין, מקסימום אפשר לפרק ולתקן חזרה. אבל אם טעינו בחינוך, קשה יותר לתקן כי יש כאן פגיעה בנשמה, ובדורות הבאים.

כאשר הצגתי את שאלת הרישיון, בפורומים רבים, היו שענו לי שהקב"ה נתן להם רישיון, הראיה שנולדו להם ילדים. ואני עניתי לאותם האנשים, שיראו לי היכן התעודה שהם קיבלו...

(מתוך הספר ילדנו)

סיפור לשבת

המקובל הרב שלום שרעבי זצוק"ל

הנער שלום לא הסתפק בלימוד אצל המארי, ונפשו האצילה ביקשה לחזור אל נבכי הסוד של התורה הקדושה. עוד בהיותו רך בשנים למד ימים כלילות לאור הנר והחל בכוחות עצמו ובדבקותו הרבה, שוחה בים התלמוד ובלימוד חכמת הקבלה, תורת החן, חכמת הנסתר. שעות רבות היה עובד את קונו בדרכו המיוחדת, בצניעות ובהעלמה, ואין איש יודע מה גודל האור המאיר וזורח מתוכו, ורק לאחר שנים יגלו חכמי הקבלה, כי נשמת הילד שלום היא ניצוץ נשמת האר"י הקדוש, שבא לעולם בדמות הרש"ש.

בלילות, למד לאור הנר את הסוד והנסתר שבעומק התורה. לאחר פטירת אביו, נאלץ לפרנס את אחיו ואימו בגשם ובשרב. צער רב הצטערה אימו, על כי בנה בכורה, הילד המעולה, נאלץ לפרנס ורק בשבת שב אל ביתו. בצעירותו, עסק ברוכלות ובהיותו נער עלה לארץ אל ירושלים. טרם עלייתו כבר היה מלא וגדוש בתורת הנגלה והנסתר. בהגיעו אל ראש ישיבת 'בית אל-ל' בה חפץ בכל מאודו ללמוד, ברוב ענווה, עשה עצמו כנער תם וביקש להתקבל כשמש בשיבה. ראש הישיבה, ר' גדליה חיון קיבל אותו ומאותו יום היה ר' שלום מעורר את התלמידים משנתם בחצות הלילה, מגיש לפני החכמים שתייה חמה, מסדר את הספרים וממלא את פחי המים ממי הבור.

במקביל היה מקשיב לשיעורים ולומד מבלי שאיש ישם לב. כאשר חכמי הישיבה התקשו בסוגיות להן לא מצאו תשובות ישב ר' שלום והסתיר את עצמו על אף שידע את התשובה. פעם אחת היה שרוי ראש הישיבה בצער על שאינו מוצא תירוץ לקושייתו, כתב ר' שלום את התשובה והניחה בין דפי הספר של רבו. כך המעשה נמשך מספר פעמים. לאחר מכן, גזר ר' חיון על תלמידיו לגלות מי מטמין את התשובות בספרו. אך ר' שלום שלא נכלל בין התלמידים עליו לא חלה הגזרה. עד שבתו של ר' חיון, חנה, החליטה לארוב ולראות מי הוא זה שכותב את התירוצים ושם בספרו של אביה. לתדהמתה הרבה, ראתה את ר' שלום בשעת מעשה וגילתה לאביה, ר' שלום הודה וביקש מר' חיון להישאר נסתר. לאחר זמן לקחו לחתן לבתו.

ביום פטירתו של ר' חיון, התקבצו כל חכמי הישיבה, ורבים מהמוני העם, לחלוק לו כבוד אחרון, כשכולם תוהים, על מי יטיל הרב

בצוואתו, לעמוד בראש הישיבה. פתחו תלמידי הרב את מכתב צוואתו, בתוכה היה כתוב: "מצווה אני עליכם למנות אחרי את המקובל האלוקי, אשר רוח אלוקים בקרבו, הרב הגאון רבי שלום התימני 'משרת הישיבה'. התלמידים חשבו כי דעת הרב חיון חלילה השתבשה בעת שכתב את הצוואה, שהרי איש מהמונים לא ידע עד אותו הרגע את גודל קדושתו של הרש"ש, ניצוץ נשמת האר"י. אז פתחה הצדקת חנה ביתו של הרב חיון את פיה ואמרה לנאספים, "משרת" זה, אינו אלא צדיק יסוד עולם נסתר במעשיו, ובחוכמתו הגדולה הצליח להסתיר מכס את ידיעותיו בתורה בנגלה ובנסתר. כל סודות התורה נהירים וברורים לו, כמו שנהירים לו סמטאותיה של ירושלים של מטה.

בכל לילה נהג רבינו לערוך תיקון-חצות ליד הכותל המערבי. ישב על הארץ ובכה בדמעות שליש ובקול גדול שאג כארי על חורבן בית המקדש. כך קונן בכל לילה כשעתיים תמימות. יום אחד בא לגור סמוך לכותל המערבי הקאדי של ירושלים, שהיה צורר היהודים. והנה בחצי הלילה התעורר הקאדי לקול בכי ויללה שמבקע מהכותל, ולא יכל להירדם עוד. בלילה השני חזר ונשנה הדבר. מיד קרא למשרתו וציווה לחקור את פשר הדבר. הלך המשרת ומצא את רבינו בוכה ומקונן כדרכו מתחת לחלון בית הקאדי. חזר וסיפר זאת לאדונו. ביקש הקאדי לשלוח יד ברבינו וציווה לחייליו עושי דברו להמית את הרש"ש.

למחרת בחצי הלילה כאשר רבינו בא לכותל המערבי לערוך תיקון-חצות, קרבו אליו החיילים וחרבם שלופה בידם. הם הרימו את זרועם להכותנו מכת חרב והיא נשארה תלויה באוויר. רגליהם דבקו לאדמה ולא יכלו לזוז ממקומם והדיבר נעתק מפייהם. הקאדי שמע את רבינו עורך תיקון חצות ומיד ירד מביתו וראה את החיילים עומדים על מקומם. צעק עליהם ולא ענו אותו דבר. ביקש להכותם והם כאבן דומם לא נעו ממקומם והבין כי רבינו איש קדוש. למחרת בחצי הלילה, כאשר שמע שוב את קול הבכי ירד הקאדי מביתו ונפל לרגלי רבינו וביקש ממנו מחילה וכפרה וביקש שישב לחיים כבראשונה את החיילים. עשה כן רבינו ומן היום הוא יצא שמעו כקדוש ונורא עד מאוד.

בחג הפסח שנת ה'תקמ"ב קיים הרש"ש את מצוות אכילת מצה עם ייחודים וסודות נעלים, נתנמנם לאחר הסדר ואז הודיע שהגיע זמנו להפטר מהעולם. לפני פטירתו התעטף בטלית ותפליל, הרבה בלימוד תורה בכוונות וייחודים, הבטיח שהמתפללים על קברו לכל ישועה נדרשת, תפילה בלב תמים לא תחזור ריקם, והחזיר נשמתו לבורא.

(פניני עין חמד)

לרכישת ספרים ודיסקים מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

התקשרו עכשיו - 1599-59-59-39

להזמנת הספר אליך בדואר עד הבית
ניתן ליצור קשר עם קודאק יהלום
02-5370271